

احمد شاملو در بیست و یکم آذر سال ۱۳۰۴ در خانه ۱۳۴ خیابان صفی علی شاه تهران متولد شد، پدرش حیدر و مادرش کوکب عراقی بود؛ به دلیل این که پدرش افسر ارتش بود و از این شهر به آن شهر اعزام می‌شد، شاملو هرگز نتوانست همراه خانواده برای مدتی در شهری ماندگار شود و تحصیلات مرتبی داشته باشد در سال ۱۳۲۲ برای اولین بار پایش به زندان‌های متفقین باز شد، این در حقیقت نیز تیر خلاصی بود به تحصیلات نامرتب او.

شاملو در سال ۱۳۲۶ نخستین مجموعه شعرش را به نام "آهنگ‌های فراموش شده" منتشر کرد. "آهنگ‌های فراموش شده" مجموعه‌ای ناهمگون از شعرهای کاملاً سنتی تا اشعار نیمایی شاملو بود، حتی نوشته‌های کاملاً بی‌وزن، قافیه و آهنگ که بعدها به نام شعر منثور یا شعر سپید شهرت یافت در آن دیده می‌شود. انتشار این مجموعه‌ها در دنیای شاعری شاملو اهمیت چندانی نداشت و همچنان که خود او در مقدمه کتاب پیش بینی کرده بود که این نوشته‌های منظوم و منثور آهنگ‌هایی بود که زود به دست فراموشی سپرده شد. اما این مجموعه به جهت آنکه حاوی نخستین نمونه‌های شعر سپید فارسی است نشر آن در این سال قابل توجه است.

شاملو از انتشار این کتاب و عدم اقبالش افسرده نشده و به کار ترجمه و فعالیت‌های ادبی در نشریات ادامه داد. در سال ۱۳۳۰ او مجموعه شعر "قطعنامه" و شعر بلند "۲۳" را منتشر کرد. این مجموعه حاوی ۴ شعر بلند بود که نشان می‌داد، شاملو با عبور از شیوه نیمایی برای خود راه تازه‌ای می‌جوید که خود نیما و پیروان راستین او هرگز علاقه چندانی به آن نشان ندادند. پس از این مجموعه "شعر آهن‌ها و احساس‌ها" را منتشر ساخت. در این دوره شاملو به مدت یک‌سال در زندان به سر می‌برد که پس از آزادی به فعالیت‌های ادبی و فرهنگی خود ادامه می‌دهد و تا آخرین روزهای زندگی دست از کار نمی‌کشد. شاملو پس از یک دوره تردید و نوسان میان غزل و شعر اجتماعی سرانجام راه خود را برگزیده و در مسیری قرار گرفت که به عنوان یکی از برجسته‌ترین شاگردان نیما که راه جدیدی را در عرصه شعر و شاعری ایجاد کرده‌است به شمار می‌رود. او از شعر شاعران جهان تاثیر پذیرفت و خود نیز بسیاری از اشعار شاعران جهان را به فارسی برگرداند و یا به گونه‌ای باز سرایی کرد که بی‌گمان بسیاری از باز سرایی‌های شاملو از اصل شعر نیز بهتر و رساتر شده‌اند. او تاریخ ادبیات کهن را به خوبی می‌شناخت، البته شاید درباره بعضی از اظهار نظرهایی که درباره بعضی از شاعران کرده‌است دچار اشتباه شده‌است، اما توانایی او در شعر کلاسیک غیر قابل انکار است. حاصل آشنایی او با ادبیات کلاسیک، تصحیح و روایت از "افسانه‌های هفت گنبد"، "ترانه‌ها"، "رباعیات ابوسعید ابوالخیر"، "خیام"، "باباطاهر" و "حافظ شیراز" است. آشنایی او با ادبیات جهان ترجمه آثاری

چون نمایش‌نامه "عروسی خون"، "افسانه‌های چینی"، "اشعار لورکا"، "رمان پا برهنه‌ها" سی‌زیف و مرگ"، "غزل‌غز
ل‌های سلیمان" مفت‌خوره‌ها"، "شهریار کوچولو" و... "دن آرام" که بی‌شک شاهکار او به‌شمار می‌رود. شاملو "دن آرام" را
ظرف مناسب برای ریختن کتاب‌کوچه یافت و در این کتاب دست به تجربه‌های جدیدی در عرصه ترجمه زد. اگر شاملو
شاعر هم نبود، تنها با این ترجمه بی‌نظیر در تاریخ ادبیات ایران نامش ماندگار می‌ماند.

شاملو پس از انتشار مجموعه‌های «باغ‌آینه (۱۳۳۸)، آیدا در آینه (۱۳۴۳)، آیدا درخت و خنجر و خاطره (۱۳۳۴) ققنوس در
باران (۱۳۵۴) مرثیه‌های خاک (۱۳۴۸) شکفتن درمه (۱۳۴۹) ابراهیم در آتش (۱۳۵۲) و دشنه در دیس (۱۳۵۶)» در زبان
به دیدگاهی کاملاً مستقل دست یافت و موقعیت و جایگاه ممتازی میان شاعران نوپرداز و تحصیل‌کردگان متمایل به غرب
پیدا کرد. ویژگی عمده شعرهای او از لحاظ محتوا نوعی تفکر فلسفی - اجتماعی است و از طریق تمثیل نماد و اسطوره‌های
غربی و انسانی بیان می‌شود، به ویژه اینکه او در خلال این اشعار اشاره‌های روشنی، به نمادهای مسیحیت دارد که شعر او از
این جهت نیز ممتاز می‌شود.

آزادی اغلب شعرهای او از هر نوع قید اعم از وزن و قافیه به شیوه‌های سنتی ویژگی عمده‌ای است که در شعر نو ایران
سابقه چندانی ندارد. به نظر می‌رسد که آهنگ سخن او گاه به نثرهای سده چهارم و پنجم و زبان ترجمه‌های تورات و انجیل
نزدیک می‌شود، در همین راستا ناقدان از تاثیر آشکار نثر بیهقی بر شعر شاملو غافل نمانده‌اند. شعر شاملو از نظر زبان، فرم و
پرداخت ادبی، استفاده مبتکرانه از عناصر ادبی و زبانی بسیار حایز اهمیت است و از جهات مختلف قابل بحث و بررسی است.
شاملو با یک عمر پایمردی و تلاش در عرصه فرهنگ و ادب ایران و جهان بالاخره در بامداد یکشنبه دوم مرداد ماه ۱۳۷۹
دیده از جهان فرو بست